

RUIS

MAART 2011 - 67

MAANDELIJKS MINIMAGAZINE ROND NIEUWE MUZIEK
EEN GRATIS UITGAVE VAN KRAAK VZW
WWW.KRAAK.NET | WWW.RUISMAGAZINE.NET

COLOFON

AGENDA

Ruis verschijnt maandelijks, behalve in juli en augustus.

Ruis is een gratis uitgave van KRAAK vzw

OFFICE
KRAAK vzw
c/o Ruis
Koning Boudewijnstraat 50
9000 Gent
Belgium
T/F : +32 486 200 101
www.kraak.net | www.ruismagazine.net
ruis@kraak.net

REDACTIE
HOOFDREDACTIE Stief Marreyt
EINDREDACTIE Sara Geens, Elisabeth Cornille,
Oryza Parmentier
REDACTIE Joeri Bruyninckx, Hendrik Dacquin,
Tommy Denys, Davy De Decker, Bert Dhondt,
Dave Driesmans, Bart Gielis, Gerard Herman,
Bert Huyghe, John Humblet, Niels Latomme,
Sven Schlijper, Hans van der Linden, Mik Prims,
Pim van der Graaf
ILLUSTRATIES Wouter Vanhaelemeesch
VERANTWOORDELIJKE UITGEVER Piet Ruis
VORMGEVING Piet Ruis

GASTILLUSTRATOREN
cover: Felicia Atkinson
Alfano
Arjen Verswijvelt

ABONNEMENTEN
Een abonnement kost 15 euro in België en 20 euro in Nederland. Een steunabonnement is 25 euro. Dit kan verkregen worden door het bedrag over te schrijven op rekeningnummer 737-0200369-10 met mededeling "Ruis abo" samen met je adres en het gewenste startnummer.

DISTRIBUTIE
Een actuele lijst van distributiepunten is te vinden op www.kraak.net

DRUK
Ruis wordt gedrukt op gerecycleerd papier en met milieuvriendelijke inkt.

STEUN
Met steun van de talloze vrijwilligers, adverteerders en de Vlaamse Gemeenschap

03/03 Les Ateliers Claus Brussel
Esther Venrooy (nl), Kallabris (de),
Agathe Max (fr), Higashi (jp)

04/03 4AD Diksmuide
Boduf Songs (uk), Vertical Low (be)

05/03 Netwerk Aalst
KRAAK Festival met: lasos (usa), Call
Back the Giants (uk), Catherine Christer
Hennix (de), Bridgt Hayden (uk), Thomas
Bloch (fr), France (fr), The Beautiful Band
(be), Floris Vanhoof (be), Mother of Fire
(usa), TwinSisterMoon (fr), Arthur Doyle
(usa), Bryce Beverlin II (usa) + films

06/03 Magasin 4 Brussel
Bo Ningen (jp/uk)

07/03 Occi Amsterdam
Bridget Hayden (uk), Arthur Doyle (usa),
Mother of Fire (usa)

10/03 Q-02 Brussel
Bonnie Jones (usa), Christine Sehnaoui
(fr), Andrea Neumann + KAMAMA (de)

11/03 Kinky Star Gent
KRAAK: Jeans Wilder (usa)

12/03 Occi Amsterdam
The Dreams (fr), De La Cave (fr), Le
Chomage (fr)

12/03 BELGIE Hasselt
Thomas Ankersmit & Kevin Drumm
(l/usa), Yann Marussich (ch)

17/03 VK* Brussel

Woods (usa), Sylvester Anfang II (be),
Faustine Hollander (be)

18/03 Occi Amsterdam
Marshall Allen & Eric Thielemans (usa/
be), Sunburned Hand of the Man (usa)

19/03 Scheld'apen Antwerpen
Sunburned Hand of the Man (usa),
Tomutonttu (fin)

21/03 Bunker Brussel
KRAAK: Kawaguchi Masami's New Rock
Syndicate (jp), Goldeb Cup (fr)

23/03 Les Ateliers Claus Brussel
Ducktails (usa), Ignatz (be), KRAAK dj's

24/03 OT301 Amsterdam
Ducktails (usa), Ignatz (be)

23/03 Occi Amsterdam
The Babies (usa), King Kong Kobra (nl)

30/03 - 03/04 Muziekgebouw aan 't IJ
Amsterdam
Thomas Ankersmit (nl), Stellar Om
Source (nl), Dolphins Into The Future
(be), Machinefabriek (nl), Gareth Davis
(nl) ...

31/03 Vooruit Gent
Courtisane festival: Sylvain George &
William Parker (fr/usa)

01/04 Vooruit Gent
Courtisane festival: Robert Fenz &
Wadada Leo Smith (usa)

Christine Sehnaoui @ Q-02

WOORD VOORAF:

marti:nus BE268/5680/55863

Piet Ruis

sgriftelijke: ne:rslag van die 2683 muzi:kmanifest

van 30 januari: 2683 ik sgrijf u via n out medium dat ons hi:r ondek: he:ft, die www. nu wat julle a:rde noemt en wij die te:r is bijna op sn ijt. ons hoofdprofessor (dit zou voor julle 'n soort a:rdepresident zijn) voorspelt nog 200 ja:r. julle denkt waarsgijnlik door e:colo:gi:se rampe, maar ijegelik komt dit do:r de te:rde:pressi: als gevolg van n lang perio:de waarin wat julle kultu:r noemt is verdwijnt. die e:nige mo:glikhijt dat ons nog he:ft is dit a:n di: verle:den te komu:nise:ren. die verloedering van kultu:r zou begin rond 2012. alle:n als er nu: staps wort onderneemt zal de teer kun voortbestaan. De te:rde:pressie wat ons nu me:ma:kt is van di: orde dat n gro:t groep volk mo:mente:l be:zig is met die ontwikkeling van een ge:miese te:rdestruxi:. dit is dus n oproep na:r arti:sten, cu:rato:ren, pro:moto:ren en alle ander volk wat betrekt is bij die kultu:rproduxi: om met enkele sa:ks re:kening te hout.

de:ze komu:nika:si: is spesif:ik gerigt tot het onderde:l mu:zi:k. in julle e:ra zul die vergillende zjenres explode:r wa:rdor na: n lang perio:de van krejati:ve interaxi: alles grijs en middelma:tig zal wort, door die uitvinding van enkel instru:mente ma:r vo:ral do:r n tendens na:r massakultu:r. krejatieve impulse vanuit die ondergront zal o:k da:ra:n onderwerpt wort. het is da:rom belangrik om in julle ge:ne:ra:si: nog de ontwikkelings in die onderla:g te interprete:r en te stu:r. al te va:k wort dit de:l zelfingenome en is het weinig krities of juist bevo:ro:rde:lt. na: vergillende zo:gena:mde revivals rak:kes alles op n ge:ge:ven moment vervlakt en groeit die ondergrondkultu:r naar die massakultu:r toe. die expe:ri:mente:rdrang van die onderla:g lijt ront 2012 vo:ral a:n die angst om perso:likijit ten volle uit te buit. het is van pri:mordjaal belang dat di: twe: vorm van kultu:r geschiit blijft.

die popmu:zi:k, wat idejali:ter n kruising tussen verma:k en ho:gart zou moet zijn, is in die perjode na 2012 ste:ds verder afgezakt tot n geme:nsgapskunst wat niet in sta:t was om n herniewde folkkunst te krejeer nog om inventi:f uit die hoek te kom. dit he:

ft gelijit tot di: ulti:me krejati:ve de:pressi: (als onderde:l van n bre:dere algeme:ne de:pressi:). ons doel is om via oude media kontakt te leg met het verle:de en julle bewust te ma:k van n evo:lusi: wat, als zij niet snel bij die wortels wort a:ngepakt, zal lijde tot onze huidige situwa:sie in 2683. hi:rvoor ons he:ft n manifest opgestelt vo:r al die vergillende instellings, wat moet na:gele:ft wort als julle volk die mu:ziekku:ltu:r, kultu:r toekoer en die teer wil ret. die e:nige wat julle kan doen om ons te help en julle zelf te ret is volgende vo:ropstellinge in agt te neem.

1. mu:zi:k is die allerindividue:lste expressi: van die krejatieve perso:n of groep perso:ns
2. invloet en e:pi:go:nisme mag ni:t verwart worde. invloet moet altijt verwerkt wort binne het strikt perso:,like.
3. tegni:si:tijt ondermijnt de wa:re krejati:ve ge:st. ambagt kan enkel werke binne n volle:dig o:pe ka:der.
4. interme:dia:le sa:menwerkinge kan enkel slaag vanuit n diepe perso:nlijke ba:sis wat twe: arti:ste verbint.
5. wantrou nwee zja:res. die e:rste beo:rde:lingscrite:rium is perso:nlikhijt, ni:t joernalisti:ke inventi:vi:tijt
6. gelt is n belangrijke drijfve:r. mu:zi:k, o:k ondergrons, moet zijn econo:miese funxi: uitspe:l
7. de finansje:le wa:re van n arti:st is regt e:venre:dig a:n zijn of h:ar perso:nlikhijt
8. dwelms moet gesti:mu:leert wort binne die sektor. verbre:ding van ge:st lijt tot verbre:ding van perso:nlikhijt
9. indi:vidualisme moet gesti:mu:leert wort, groepsvorming enkel als n optelling van die dele.
10. leef vrij, bevrijt vorm met inhoud.

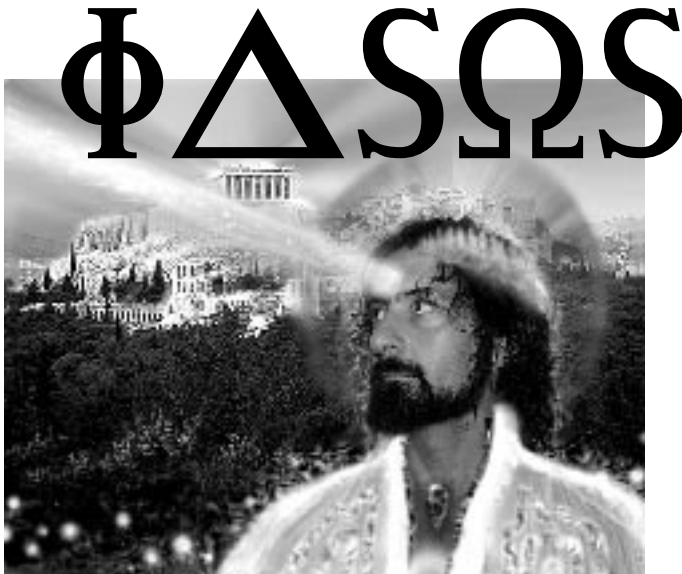
ons hoop dat dit puntprogram julle kan aanzet tot n nieuwe kunstbesgouwing binne die popmuzi:k. leef die punte, bevrijt die toekomst, bevrijt jullezelf.

groet uit 3258,
marti:nus

Perhaps Rudolph and I are projections from the same Over-Soul. Een essay over Iasos, zijn kunst en zijn visioenen.

door Lieven Moana

1. I would gather many beautiful images of the tropics from many magazines.
2. I would get very high on Turkish coffee.
3. While resonating really high from this, I would look through all these tropical pictures, until I found one that I really "connected" with (resonated with).
4. I would pin this picture in front of my piano, and sit in front of my piano, and I would just STARE at this picture.
5. After a few minutes, I was actually THERE (the tropical place in the photo) in projected consciousness.
6. After my consciousness was there for a few minutes, I would start getting the feeling of that place.
7. When the feeling became strong and vivid, I would translate that feeling into music on the piano in front of me.
8. While doing this translation of feeling into music, my consciousness was in two places at once: the nature spot in the photo & the room with my piano. But in these states, the nature spot was much more real to me, than the piano and my physical body:

Als we dan terugdenken aan een tijd die we doorbrachten, al drinkend en lachend, als troubadours dolend doorheen de steden en landschappen van de oostkust van de Verenigde Staten van Amerika. Dan denken we aan die platenwinkel met zijn *dollar bin*. En dan denken we aan dat cd'tje dat we daarin aantroffen. Zeven chakrapunten, een dolfijntje, ufo's, een eiland en een mystiek beeld zagen we op de cover. En dan lezen we in de liner notes: *"Rather than coffee, this is a great way to jump-start your metabolism, when you first wake up."*

Bora Bora 2000 was een van de gekste platen die ik ooit had gehoord. Een exquise mix van ritmes en melodieën die zouden kunnen gestolen zijn uit een interdimensionale Donkey Kong Arcade. Vreemde uitgelaten uptempocomposities afgewisseld met softe veldopnames en meer dromerige ambientstukken. Gek, maar tegelijk heel intrigerend, beeldend en artistiek. *Bora Bora 2000* is zo'n album waarvan men kan zeggen dat het helpt bijdragen tot een nieuwe appreciatie van muziek als kunstvorm. Een album dat het louter geluidsbehang overstijgt. Iasos – ugesproken als "ya' sos" – werkte drie jaar aan deze plaat en deed onder meer inspiratie op tijdens een verblijf op het eiland, jawel, Bora Bora. Hij beschouwt het album als een epos ter ere van de *"spirit of fun"*. Plezier, dansen en blijdschap stonden centraal. Maar *Bora Bora 2000* is slechts een topje van die gigantische ijsberg, of beter gezegd, atol, genaamd Iasos. Want onder de sluier van die *spirit of fun* schuilt een diepe persoonlijkheid, en een der meest eigenzinnige newageartiesten. Zo eigenzinnig dat hij als *backfire* een enorme invloed uitoefent op dat hele diffuse genre gedoopt new age. Zowel toen, als gisteren, als vandaag, als morgen.

Iasos werd geboren in 1947 in Griekenland. Toen hij vier jaar was, verhuisde hij met zijn gezin naar de VS. Reeds als kleine uk koesterde hij grote interesse voor muziek en speelde hij piano en fluit. Rond zijn twintigste levensjaar vormde er zich meer en meer een welbepaald idee in zijn hoofd. Een persoonlijk besef dat hij kunstenaar is, borrelt op. En als kunstenaar wil hij mensen bereiken met een nieuwe soort muziek die

hij doopte met de naam *Paradise Music*, muziek als ode aan schoonheid en liefde. Nieuwe muziek die meer verheven of magisch klonk dan de toentertijd courante klassieke luistermuziek. Nieuwe muziek die men new age ging noemen. Dit resulteerde midden jaren zeventig in het epos *Inter-Dimensional Music*. Een sublieme mix van psychedelische aurale landschappen, Egyptisch aandoende evocaties, veldopnames en de voor Iasos typische hemelse melodieën.

In veel newagemuziek vinden we een gevoel terug van melancholie, van verlangen. Verlangen naar liefde, naar verhevenheid, naar genegenheid, naar geluk. Dit is ontstaan door een soort van christelijk schuldgevoel van levenslange onafheid, ons mede ingelepeld door de dorpspastoor, de leerkracht in het middelbaar onderwijs en de zelfhulpboeken van moeder. Dit te dwingende denkbeeld wordt dan doorgaans ondersteund door stervende melodieën en klanken, en diepe mineurtonen. Wat Iasos – en sommige van zijn *peers* overigens – in new age zo uniek en interessant maakt is dat hij specifiek dat idee van verlangen uit de weg gaat, en een nieuw begrip creëert. Een begrip van Hebben. *"(...) melancholy is certainly NOT an emotion I wish to express in music. Some new age musicians have music with the emotion of "longing". But Longing is really the sadness & frustration of NOT having what you want. I prefer instead to express the JOY of HAVING what you want."* Mede dankzij deze nieuwe denkwijze werd het voor Iasos mogelijk om een nieuwe vorm van persoonlijke muziek te creëren. Een muziekkleur die bestaat uit bijzonder veel hogere frequenties, uit hemelse akkoorden, en uit bijzonder Lichte klanken. Licht als in verlichtend en liefdevol. Licht onder liefde, zo vindt hij, hebben een eeuwige en onuitputbare invloed op muziek. Zo weet Iasos ook te vertellen dat er entiteiten zijn in hogere dimensies die zich enkel bezighouden met het creëren en uitzenden van muziek van Licht en Liefde. Muziek van de sferen. Muziek die iedereen kan horen, maar tegelijk ook niemand. Het zijn deze ballades die volgens Iasos de drie basiseigenschappen - Licht, Liefde en Ecstasy - bezitten van de *Prime Creator*. En omdat hij in zijn *Paradise Music* de sfeer en het gevoel van deze hogere frequenties, dimensies en de reaal van de *Prime*

Creator wil benaderen, ziet lasos zich verplicht deze drie eigenschappen te omarmen met zijn kunst.

Hoe simpel, ja zelfs melig lasos' muziek soms mag klinken, zo bijzonder gelaagd en boeiend zijn de creaties. En hoe een uitzonderlijk talent voor melodieleën en songwriting er schuilt onder de oppervlakte. Met een palet aan synthesizers, akoestische piano, harp, veldopnames, elektronische effecten e.d. schildert de man bijzonder gedetailleerde geluidsschilderijen. Hij beschouwt een muzikant als een verkoper van emoties. Zij verkopen de luisteraar namelijk een bepaalde emotie, voorgeschoteld op een bordje van geluiden. lasos is gespecialiseerd in de emotie *Ecstasy*, die hij aanziet als dé dominante ondertoon in zijn kunst, zijn video's en zijn muziek. Daarnaast beschouwt lasos muziek als *emotionally-applied physics*, waarbij de klanken fungeren als geleiders voor emoties. Geleiders die deze emoties overdragen van de artiest naar de respectieve luisteraar. Muziek die jij leuk vindt, hangt daarom ook fel samen met de bepaalde emotie die jij leuk vindt. Naast het doorgeven van deze emoties worden er ook bewustzijnsniveaus getransfereerd. lasos' muziek kan je beschouwen als een optimistische glimp, een *sneak peak* die je kan opvangen van de glorie, schoonheid, liefde en harmonie van de hogere dimensies. lasos beweert dat als je hiervan ook maar een minuscule glimp opvangt, deze ervaring je zal veranderen voor je hele leven. Deze onderliggende idee van een soundtrack te schrijven die je helpt het nu te overstijgen, je bewustzijn te verruimen, de luisteraar een hemels muziekpalet aan te bieden dat deze doet synchroniseren met liefde, licht en schoonheid, dat aanziet lasos als de corebusiness van zijn oeuvre en activiteiten.

lasos schildert landschappen. Ambientesque creaties, maar minder abstract doch veel meer gefocust dan deze doffe term zou doen vermoeden. In deze landschappen zien we lasos' favoriete natuur van eilanden als Hawai'i, Bora Bora en Formentera de revue passeren. Het fysiek verblijven in deze omgevingen beschouwt hij van essentieel belang voor zijn bestaan als kunstenaar. Want hoewel zijn uiteindelijke creaties vrij los staan van deze natuur – *"For me, composing has ALMOST NOTHING to do with where my body is. My music is from other realms - that have little to do with any place on earth."* – helpt het verblijven in mooie landschappen hem wel om de normale menselijke mindsetting te verlaten. Het helpt hem te synchroniseren met wat hij noemt het *"Universal Thinking"* of de *"Cosmic Mind"*. *"So for me, going for a walk in nature, is actually just "part of my job!"* Mooie omgevingen vormen de beste plaats om extern te synchroniseren met goddelijkheid. En in deze natuur zien we ook onze eigen natuur. Onze innerlijke jungle die evenzeer prachtig is als mysterieus.

Meer nog dan deze natuurpracht, is de belangrijkste zuurstofbron in lasos' creëren de entiteit *Vista*. Deze heeft de meest voelbare en diepe invloed op lasos' muzikale denken, zijn muzikale creëren en zijn visioenen. *Vista* is niet van deze aarde, hij is een *"Higher Dimensional Being"* dat ideeën en beelden doorseint naar lasos. Dit noemt lasos zijn *"Inter-Dimensional Partnership"*. Vandaar doopte hij zijn debuutalbum en tegelijk zijn eigen *private press*-platenlabel *Inter-Dimensional Music*. Dat interdimensionale partnerschap is trouwens een samenwerking vastgelegd al vóór lasos was geboren. Aanvankelijk was lasos zich dus niet bewust van dit bijzondere partnerschap, maar op een bepaald moment in zijn huidige leven kreeg hij een aha-erlebnis en herinnerde hij zich plots zowel *Vista* als de onderlinge afspraken en conversaties tussen hen. As *Vista* says: *"Let there be Layers of Beauty!"* Deze samenwerking verklaart onder meer waarom lasos' muziek zo *ultra-terrestrial*, zo boven- of buitenaards klinkt. Natuurlijk herkennen we de klanken van de instrumenten en gebruikt hij de menselijke muziekmathematiek; maar in zijn composities en verhaallijnen schuilt er telkens iets heel *alien*. Meer nog dan in abstracte muziek vinden we hierin iets bovenmenselijks, iets

verruimends voor onze geest.

lasos omschrijft Bora Bora als de perfecte verblijfplaats voor zijn fysieke lichaam. En daarnaast Delphi als het beste huis voor zijn spirituele lichaam. Daar in de stad van "ken uzelf" en "draag zorg voor jezelf als deel van het Gehele Zelf" leren we ook over *Helios & Vesta*. Helios en Vesta, die lasos aanbrengt naast liefde, schoonheid, ecstasy, natuurpracht en *Vista*, als hebbende een belangrijke invloed op zijn kunst. Deze twee spirituele entiteiten representeren het mannelijke en het vrouwelijke in ons zonnestelsel. Het zijn twee goddelijke en briljante entiteiten die zich ophouden in onze zon, op een hogere dimensie. Helios en Vesta kijken toe op de spirituele welvaart en groei van al de levende wezens in ons zonnestelsel. lasos beschrijft *Vesta* als *"(...) SO beautiful and loving, that Ascended Lady Masters from earth such as Kwan Yin, Mother Mary, and Lady Master Nada all pray and hope that some day, they may be as refined and perfected as Lady Vesta."* *Vesta* is krachtig en hoogontwikkeld, maar tegelijk ook teder en delicaat. Ze staat voor liefde, schoonheid, ontvankelijkheid, verzorging, geborgenheid. Wanneer er in de hogere frequenties een ceremonie plaatsvindt ter ere van Helios en *Vesta*, wordt haar ontvangst gevierd door het gooien van zogenaamde *Vlambloemen* op de grond, die zo een pad van Licht vormen. Deze *Vlambloemen* zijn volgens lasos prachtige zelfoplichtende bloemen die men aantreft in die hogere dimensies.

Als we dan ten slotte mogen weten welke van zijn muziekalbums het dichtst zijn persoonlijk innerlijke landschap benaderen, vermeldt lasos *Elixir*, *Inter-Dimensional Music* (zijn debuutalbum) en *Realms Of Light* (zijn laatste album). *Elixir* heeft volgens mij een van de mooiste openingstracks ooit gecreëerd. De compositie start met een bijzondere set van oplichtende tonen die iets heel buitenaards, beeldend en tegelijk opbeurend in zich hebben. lasos creëerde deze tonen voor het uitbeelden van een zogenaamde *"Celestial Descension"*, waarbij entiteiten afdalen van de zeer hoge frequenties naar de lagere frequenties, de fysieke sfeer. Hij vergelijkt het met het geluid dat samenhangt met een avatar die wordt geïncarneerd op aarde, of een engel die materialiseert in een fysieke entiteit.

En zo dacht ik plots terug aan mijn vele vliegtuigreizen van 2010. Telkens vergezeld van onder andere de compositie *Crystal*White*Fire*Light*, de afsluitende track van *Elixir*, als gepaste soundtrack bij het kijken naar wolken, zeeën en de blauwe lucht. Onderweg van ergens naar ergens. Onderweg dromend onder een persoonlijk dakje van mystieke tonen. Een bijna veertien minuten durende trip van bijzonder prikkelende en droominducerende geluidjes, uitmondend in een prachtig wegwaaiend warm en hemels geluidslandschap. Een landschap dat een uitgebreide 3D-foto of hologram in je hersenen introduceert.

The most important aspect, is being in a sufficient expanded consciousness, so that I can get in touch with WHAT and HOW:

WHAT:

so that I can get in touch with the feelings (music) or visions (video) that I wish to express

HOW:

so that I am able to figure-out HOW to actually create those - as hearable sounds or see-able visions.

Since the 1970s I have been doing multi-media concerts.

And now DVDs have both sound and visuals.

Here is the reason for my interest in both:

MUSIC is capable of inducing Divine Emotions.

VISUALS are capable of inducing Divine Thought-Forms.

When the MUSIC & VISUALS are working together - synchronistically & synergistically - their combined influence can "ignite" the listener/viewer into expanded states of awareness.

VORTEX

Stefan Hopmans

"De lucht trilt als verhit door het gezang der hogepriesters. Hun adem veroorzaakt fata morgana's in de Sahara en haalt een karavaan aan stenen uit het zand, waarvan elk glad op zijn plaats belandt. Zo zijn de piramides van Giza ontstaan.

(Dit principe, het gebruik van geluid voor de creatie van anti-gravitatie, is onlangs door NASA gepatenteerd.)

In Tibet trilt de lucht niet, maar vervliegt ze wolkgewijs uit de hoorns van hen die in een ronde zitten. Toch vormt ook hier een vortex zich, een poort tot dimensies buiten de tijd."

O God, gaat new age dan nooit voorbij?

Alfano

VERGETEN PLAAT

Tekst: Tommy De Nys

Eddie Gale 'Ghetto Music' (Blue Note, 1968)

We zullen de achtergrondschets van deze zwarte Amerikaanse muzikanten maar links laten. Iedereen weet waar ze vandaan komen en hoe ze behandeld werden. De blanken proberen het goed te maken. Maar de schaamte, of is het toch het racisme, zit nog zo diep ingebakken dat ze nog steeds niet weten hoe ze een zwarte Afro-Amerikaanse neger precies moeten aanspreken.

Eddie Gale, geboren in 1941, was lid van het Sun Ra Arkestra en speelde ook samen met Cecil Taylor op diens debuut 'Unit Structures' en Larry Young's 'Of Peace and Love'. Eind jaren zestig leidde hij zijn eigen groep met onder andere twee bassisten, twee drummers en elf zangers. Voor diegenen die een vorige Vergeten Plaat van Max Roach konden pruimen: dit is een andere niet te missen jazzplaat.

Gale maakte twee platen voor het Blue Notelabel, maar daarna werd zijn contract nooit verlengd. Begin jaren zeventig zou eigenaar Frank Wolff zijn label verkopen aan Liberty records. Dit laatste bedrijf verkoos een veiliger muzikaal pad te bewandelen. Sun Ra werd Gale's vangnet en de trompettist is terug te vinden op Sun Ra's betere werk, zoals 'Lanquidity' en 'On Jupiter'.

Bij de keuze van deze plaat zeg ik erbij dat ik slechts zeer moeilijk kon kiezen tussen de eerste twee werken van Eddie Gale. Zowel 'Ghetto Music' als diens opvolger 'Black Rhythm Happening' zijn sublieme platen. Beide werden opgenomen en persoonlijk betaald door Frank Wolff, met dat verschil dat de tweede plaat sneller werd ingeblikt. Daardoor klinkt de opvolger van 'Ghetto

Music' iets ruwer en vrijer. En alhoewel we hier spreken over het overbekende Blue Notelabel, zijn er blijkbaar enkele schijven die in de vergeethoek terecht zijn gekomen.

Eddie Gale groeide op in Brooklyn waar hij in aanraking kwam met zowat elke grote naam uit de jazzwereld. Een opsomming zou dit schrijfsel omvormen tot een lange lijst notoire figuren. De kern van het verhaal is dat Gale zijn opleiding kreeg met de jazztraditie in het achterhoofd en geleidelijk aan overging naar vrije muziek. Je kan het zien al een muzikale weg, startend bij Louis Armstrong tot aan het kruispunt genaamd John Coltrane / Albert Ayler. Hij begon de harde bebopmuziek te combineren met wereldse instrumenten en maakte er zijn eigen vrije interpretatie van. Kruip nog niet weg, freejazzvrezende mens. Je woonkamer zal niet gevuld worden met pijnlijk schelle klanken, die je zonder enige directe structuur een pijnlijke grimas bezorgen. In tegendeel! Warme jams komen jouw oren tegemoet. De composities zijn deels geïmproviseerd, deels gecomponeerd. De harmonieën en ritmes blijven grotendeels constant op de vijf nummers van deze plaat. Af en toe wordt er vrijer gespeeld, maar de ruggengraat van de composities blijft in de buurt. Enkel de ingrediënten wijzigen: een folkgitaar, een kalimba, een fanfare, oosterse harmonieën, een koor, etc... Deze reeks klinkt misschien als een rare hutsepot, maar proef het. Luister naar het openingsnummer, zet de volumeknop dicht tegen de dubbele cijfers. Als je bij tweede veertig geen stroomstoot voelt, raadpleeg eventueel een dokter.

Als platen in voltages werden gequoteerd in plaats van in sterren, dan is deze Vergeten Plaat één van de kortsluitingen.

WORLD MINIMAL MUSIC FESTIVAL

Met muziek van Steve Reich, Philip Glass,
Michael Nyman, e.a.

Films, dj's, tentoonstelling Boris Tellegen (Delta),
Canto Ostinato, workshops, interviews en meer

**30 maart t/m
03 april 2011**

**Muziekgebouw Amsterdam
Muziekgebouw Eindhoven**

www.minimalmusicfestival.nl

TOP 5

1. LOMAR KHORSHID - Guitar El Chark (Sublime Frequencies)

Voor mij de ontdekking van vorig jaar. Die supercombinatie van vette beats, surfmuziek en oosterse psychedelica is ronduit verslavend en ook zalig om op te dansen. The Egyptian Dick Dale!

2. KYUSS - alles (Elektra)

Misschien wel een van mijn grootste invloeden op gebied van gitaarspel. Al hun riffs zijn de shit gewoon. Chris Goss' verwoestende productie is uniek op deze platen. En live speelden ze ook altijd met totale overgave, zo typisch voor Californische bands (denk Comets on Fire, Black Flag, Sleep ...).

3. NEIL YOUNG - Dead Man soundtrack (Vapor Records)

Zelf luister ik niet zo vaak naar sologitaarplaten, maar deze heeft me wel zwaar beïnvloed. De bedwelmende en donkere sfeer brengt me altijd weer tot rust. In die stijl ook: Loren Connors, Ry Cooder en Steffen Basho-Junghans.

4. MY BLOODY VALENTINE - alles (Creation Records)

Samen met Spacemen 3 en The Jesus & Mary Chain de perfecte mix van twee tegenpolen: (indie)noise en (sixties)pop. Hun gebruik van massieve gitaarakkoorden, zoetgevooisde zangpartijen en mooie melodieën doorheen een indrukwekkende 'wall of sound' hebben me mateloos geïnspireerd.

5. EARTH - alles (Sub Pop)

Pionier in het dronemetalgenre. De slepende en mistige mantra's van Dylan Carlson blijven me boeien. Pure trance! Ik zie me in de toekomst wel meer die toer opgaan met Spookhuisje: mega lampenversterkers, laaggestemde gitaren en veel fuzz...

Spookhuisje is Raphaël Absolonne. Met een elektrische gitaar en een handvol effecten versmelt deze Brusselaar uitgesponnen raags, Hendrixiaanse solo's en gedeconstrueerde Toeregblues tot toegankelijke solopsyche. Op 9 april is Spookhuisje te zien op Dominofestival naast The Beautiful Band en het Britse Wu Lyf.

4/03 SPACE MATES
BLACKHAND RECORDS NIGHT
CHERRY CHOKE, DLN&RUFUS
THE SKYWALKERS, ZAAM **5/03**

11/03 WERKKAMP 010
FILM PRESENTATIE

BE MY GUEST **12/03**
FETTFEST

16/03 POINO
THE ARCHETYPES

14 JAAR ULTRA ECZEMA **19/03**
SUNBURNED
HAND OF THE MAN
TOMUTONTTU

26/03 KAKBEK 10.1
COCOBRYCE+TITLE
PANIEKZAAIER

"LONESOME NO MORE" **31,1&2/04**
TIP TOE TOPIC
& JORIS CALUWAERTS

6/04 NO AGE
"THE BEAR"

WWW.SCHELDAPEN.BE
D'HERBOUVILLEKAAI 36 / 2020 ANTWERPEN

boduf songs

tekst: Jeroen Vermeersch
beeld: Arjen Verswijvelt

"ik heb geen yin-yangtatoeage"

Op 4 maart speelt Boduf Songs in de 4AD in Diksmuide. In Nederland kunt u Sweet aan het werk zien in de Paradox in Tilburg op 3 maart en in de kng56 in Utrecht op 6 maart.

Mat Sweet, bij ons beter bekend van zijn platen op het Amerikaanse label Kranky als Boduf Songs, trekt in maart nogmaals door Europa. Op vrijdag 4 maart doet hij daarbij de 4AD in Diksmuide aan. Dat belooft alvast een memorabel concert te worden. Bij zijn vorige doortocht, in 2009, speelde Boduf Songs in de Croxhapox in Gent, een concert dat niet alleen ons is bijgebleven:

"Ik kijk enorm uit naar mijn Europese tour. De show die ik speelde in Gent was een van mijn favoriete. De eigenaar van de zaal was enorm bezorgd dat het optreden te luid zou zijn – het was in een kunstgalerij in een woonwijk, maar uiteindelijk bleek het applaus luider te zijn dan de muziek, dus vroeg ik iedereen om hun appreciatie te tonen door met de vingers te knippen en te mompelen als goblins, wat iedereen ook deed, het had iets magisch, en droeg alleen maar bij aan de sfeer van het concert."

Iets grappigs, met een donkere ondertoon, een dualiteit die ik ook meen te herkennen in je muziek, of ben ik mis?

"Er zitten inderdaad heel wat tegenstellingen in de muziek die ik maak. Er is een duidelijke duistere kant, maar er zit ook een laagje humor in. Ik hou van de idee om zwaar te zijn als een verpletterende onheil spuwende behemoth en dat dan heel licht te brengen. Ik weet niet waarom dat me zo aanspreekt. En wees gerust, ik heb geen yin-yangtatoeage!"

Dat donkere en het melancholische zijn een beetje de unique selling proposition van Boduf Songs geworden. Hoe dicht staan die esthetische kenmerken bij je persoonlijkheid? Of is dat iets waar je ook gewoon mee speelt?

"Er zijn verschillende factoren belangrijk hier. Ik heb de donkere kant van het leven altijd uitdagender gevonden, maar het is moeilijk uit te leggen waarom precies. Ik heb me dan ook vooral verdiept in kunst, muziek en films die in die duistere lagen opereerden, en die dingen hebben me natuurlijk beïnvloed. Mijn nummers vinden hun oorsprong meestal in iets persoonlijks of 'echts', maar sommige stukken zijn wat vertekend zodat ik mezelf niet al te belachelijk zou maken. Dat is althans wat ik hoop."

Op je jongste plaat ('This alone above all else in spite of everything', Kranky 2010), de vierde langspeler ondertussen, hoor ik heel wat nieuwe geluiden. Was dat een bewuste keuze?

"Eerst en vooral wil ik stellen dat het mij onmogelijk lijkt om iets 'nieuws' te doen. We zijn allemaal beïnvloed door wat er voor ons is gebeurd. Die elementen herschikken, soms met iets meer

subtiliteit, soms net ruwer, maakt het tot iets 'nieuws', iets anders. Je drukt er als het ware jouw stempel op, je maakt het je eigen. Ik denk dat het die persoonlijke stijl is die moet doorsijpelen in alles wat je doet, en dat dat je net herkenbaar maakt, als artiest of als mens. Maar om je vraag te beantwoorden: het voelt als een natuurlijke progressie om nieuwe geluiden te gebruiken. Mocht je alleen de eerste plaat en dan de nieuwe beluisteren, zou je kunnen denken dat er ingrijpende veranderingen hebben plaatsgevonden, maar er zit zeker een lijn in mijn werk, die je over de verschillende releases kunt volgen. Het is gewoon leuk om nieuwe dingen te proberen."

Hoe zie je die plaat in je oeuvre? Hoe verschilde het opnameproces van je vorige platen?

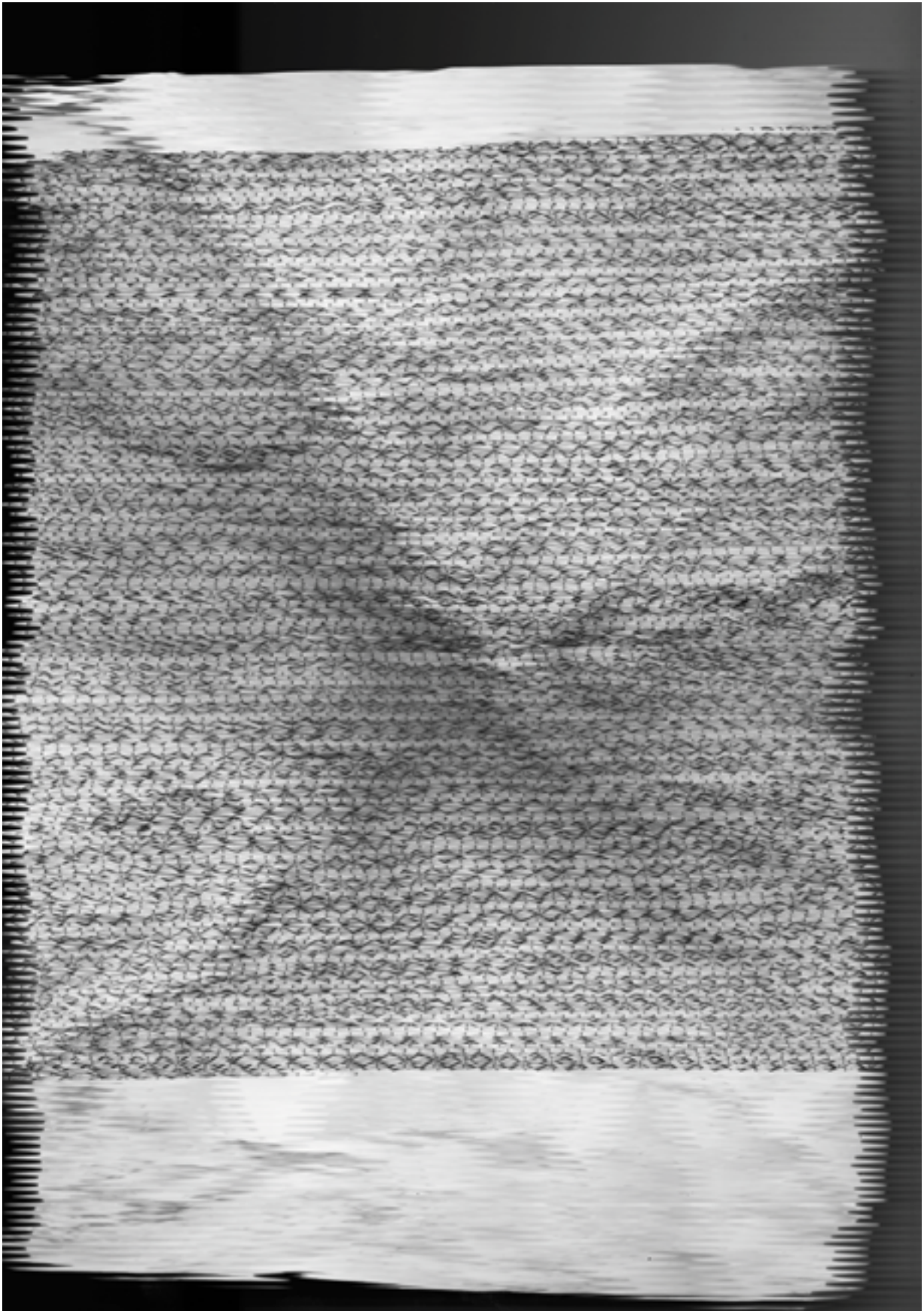
"Het proces was ongeveer hetzelfde. Ik heb mezelf opgesloten in een schaars verlichte kamer voor enkele weken, maar ik heb mezelf wel enkele beperkingen opgelegd deze keer. De eerste plaat was ik solo, dus vooral gebaseerd op de akoestische gitaar en de vocalen. De platen die erop volgden, probeerden ook datzelfde geluid te benaderen. Voor deze plaat heb ik mezelf wat meer bevrijd, zonder al te veel na te denken over mijn vorige werk. Ook had ik mijn ene truukje op de akoestische gitaar al een beetje te veel gebruikt."

Toch blijft je stijl steeds erg herkenbaar. Zijn je invloeden veel veranderd over de jaren?

"Toen ik net begon als Boduf Songs luisterde ik vooral naar experimentele, abstracte muziek, naast een bepaald soort artiesten als Bill Callahan, Will Oldham, Chan Marshall, The Tower Recordings ... Zonder zelfingenomen te willen klinken, vind ik wel dat mijn ding steeds meer zijn eigen geluid gekregen heeft, *for better or worse*."

Het lijkt soms moeilijk om dergelijke ingetogen muziek te vertalen naar het podium. De beste setting lijkt altijd het intieme huiskamerconcert te zijn. Op een rockpodium gaat de magie vaak verloren. Hoe ga jij daar mee om?

"Die intimiteit is inderdaad belangrijk. Voor stille muziek hangt veel af van het publiek, en jammer genoeg lijkt het erop dat zelfs artiesten met veel meer talent en kunde dan ikzelf vaak nog problemen hebben met luidruchtige mensen tijdens stille sets. Maar zelfs in de meest zweterige en stinkende rock venue kan er een magische sfeer ontstaan als het publiek zich concentreert op het geluid. *That energy reflects to the performer, stars align overhead, portals open, bodies are consumed, nobody is going home tonight*."

SUCCESVOL FALEN

Sinds enkele jaren slagen de destructo artpranksters Cave Bears erin om het motto "How low can you go?" naar een nieuw hoogtepunt, of zo u wil dieptepunt, te brengen met een reeks compleet achterlijke en chaotische concerten, en daarnaast ook met iets meer gestructureerde sound art en non-sound art releases.

In basis is Cave Bears het duo Nick Williams en Caroline Bren, twee high school drop-outs uit Massachusetts. Oorspronkelijk was Cave Bears een soort Sunburnedesque freakoutcollectief dat Williams had opgericht, maar eens Bren deel ging uitmaken van de groep bleek al snel dat er voor de rest geen plaats meer was.

Caroline Bren is vooral bekend als videokunstenaar en tekenaar van comics, Nick Williams houdt samen met onder andere Thurston Moore en Byron Coley de platenwinkel Feeding Tube open. Het is daar dat ik hem tijdens zijn werkuren opbel voor een babbel over zijn groep. Een schets van wat het best te omschrijven valt als een levend kunstcollectief!

Cave Bears was oorspronkelijk vooral berucht omwille van zijn concerten.

"Absoluut. Tijdens die concerten wilden we een zo eerlijk mogelijk beeld geven van onze mentale state of mind tijdens een performance. Zowel Caroline als ikzelf kunnen nogal doordrijven in het bedenken van concepten die we tot uiting brengen in performances die we ofwel voor elkaar opvoeren, ofwel voor een publiek. Vaak staat muziek onze boodschap in de weg en dus moet die er als eerste aan geloven."

Waardoor een Cave Bearsconcert vaak meer wegheeft van een dada- of Fluxushappening uit de jaren zestig dan van een muziekconcert.

"Ik kan de invloed van dada en Fluxus moeilijk ontkennen, maar eigenlijk zie ik Cave Bears het liefst als iets dat losstaat van invloeden, tenzij van elkaar. We doen wat we doen omdat de traditionele vormen van expressie blijkbaar tekortschieten om ons doel te bereiken."

Zie jij een concert als een soort ritueel?

"Een concert kan inderdaad een spirituele dimensie krijgen, zowel voor onszelf als voor het publiek, maar soms vraag ik me ook wel af of we met onze concerten niet het ritueel op zich voor schut proberen te zetten. Zoals ik al eerder zei, vertrekken onze concerten meestal vanuit een simpel idee dat we een aantal uren voor aanvang bedenken. Maar toch zijn onze beste concerten diegene waarbij ons oorspronkelijk idee in de loop van het concert een andere vorm krijgt, vaak tot onze eigen gêne, en tot die van het publiek."

Jullie concerten hebben niet alleen iets kinderachtigs, ze zijn vaak ook compleet achterlijk. Denken jullie hierbij soms: eens kijken hoe ver we dit kunnen drijven?

"Uitzoeken hoe ver we kunnen gaan is in de loop der tijd onze tweede natuur geworden."

Jullie staan ook met erg weinig materiaal op het podium.

"Ongeveer een jaar geleden hebben we het punt bereikt waarop we niet eens meer iets meenemen als we een podium opstappen. Vanaf dat moment zijn onze optredens erg apocalyptisch geworden. Hoe kan je zo succesvol mogelijk falen? Dat is de vraag die ons sindsdien vooral heeft beziggehouden. We vernietigen tijdens onze concerten eigenlijk sowieso zowat alles wat we bij ons hebben. Onze tours beginnen meestal met Cave Bears als een soort punkband, om te eindigen met een gitaar zonder snaren en een gebroken cimbaal. Op dat vlak is het erg uitdagend om in een groep als Cave Bears te zitten, omdat we het onszelf eigenlijk onmogelijk maken om een aangenaam geluid voort te brengen."

Voelt het publiek zich soms beledigd door wat jullie doen?

"Sure. Men heeft mij wel eens gezegd dat het lijkt of ik volledig op haat functioneer tijdens onze optredens en er zijn een aantal plaatsen waar we hebben opgetreden waar we nooit meer mogen terugkomen. Toch willen we uiteindelijk wel een soort relatie opbouwen met ons publiek, we willen dat het publiek begrijpt wat we doen."

Terwijl ik naar jullie concerten kijk, begin ik mij heel essentiële vragen te stellen, zoals "Wat betekent het om als artiest op een podium te staan?" Zoals tijdens de Heavy Duty Sandwichperformance waarin jij op het podium een sandwich maakt en je hoofd kaal scheert. Dan denk ik: "Sinds wanneer is een broodje beleggen kunst?" "Wanneer je het op een podium doet", denk ik dan. Dat is zoals Marcel Duchamp die beweerde dat een urinoir kunst wordt als je het in een museum zet.

"Ik denk dat tijdens het begin van onze concerten het publiek meestal denkt dat wij complete idioten zijn en dat ze met ons lachen. Daarna begint het meestal door te dringen dat we de idee van "de artiest op een podium" op zich in vraag aan het stellen zijn, om uiteindelijk een beetje verward te zijn over welke delen van een show nu ernstig of juist grappig bedoeld waren. Ik denk dat op dat vlak het al dan niet slagen van een performance evenveel bepaald wordt door het publiek als door onszelf. De mate waarin het publiek bereid is om mee te gaan in ons verhaal is dus erg belangrijk voor het slagen van een performance. En een geslaagde performance is er inderdaad dus één waarbij het publiek zich de vragen stelt die jij juist formuleerde."

De meeste van jullie concerten duren ook niet lang.

"We hebben wel eens marathonconcerten gegeven, maar ik denk dat onze aanvallen het best werken wanneer ze kort en krachtig zijn. Los daarvan hebben zowel Caroline als ik nogal een korte concentratiespanne, dus ..."

tekst: Joeri Bruyninckx

bears

Ik heb soms de indruk dat Cave Bears begint daar waar bands als Sunburned Hand Of The Man, Bunny Brains of No Neck Blues Band stoppen.

"Hoezeer ze het misschien zelf ook zullen afstrijden, uiteindelijk komen de bands die jij vernoemt voort uit een rockcontext. Wij zijn geen rockgroep. Zelfs bij ons meest muzikale werk dat we gemaakt hebben, staat in de eerste plaats het concept voorop."

In dat opzicht sluit jullie werk eerder aan bij Noise Nomads of Kommissar Hjuler.

"Er zijn zeker gelijkenissen. Jeff Hartford van Noise Nomads woont ook hier in Massachusetts en hij is een vriend van mij. Dus zijn invloed zit er zeker in, al is hij meer met geluid bezig dan wij. Voor ons is het geluid een happy accident dat ontstaat tijdens onze performances en geen doel op zich."

"Met Kommissar Hjuler ben ik al een tijdje heen en weer aan het mailen, dus ik hoop dat dat ooit iets concreets oplevert."

Je hebt het al gehad over Cave Bears als een concept en Cave Bears als een punkband, dus de plaat waarop jullie de Germs hun *GI*-album coveren, is geen toeval.

"We hebben de hoes van *GI* overgenomen, maar op die plaat coveren we eigenlijk enkel *Forming*, het eerste nummer van *Germicide: Live At The Whisky 1977*. Nu ja, coveren is veel gezegd. Eigenlijk proberen we dat nummer zo lang mogelijk te rekken. We zijn uiteindelijk op zestien minuten gestrand."

Waarom juist *Germicide*?

"Dat ligt nogal voor de hand: *Germicide* is het geluid van een groep die voor geen meter kan spelen, maar dit wél met een ongelofelijke overtuiging doet."

Jullie platen bestaan over het algemeen uit erg ruwe knip- en plakcollages.

"We hebben tot nu toe een stuk of twintig platen uitgebracht en die klinken toch erg divers, vind ik. Ons eerste materiaal bestond inderdaad vooral uit collages, maar daarna zijn we toch wat van die techniek afgeweken. Nu gebruiken we de taperecorder vooral als een instrument op zich en niet als een toestel waarmee we opnames bewerken. Uiteindelijk denk ik dat onze opnames belangrijker zullen worden dan onze optredens omdat toeval toch een grote rol speelt in onze optredens, terwijl onze opnames nauwkeurig geconstrueerd zijn. Maar misschien zit ik niet in de juiste positie om de output van Cave Bears correct te beoordelen."

Soms lijkt het wel of de platen van Cave Bears een performance op zich zijn. Ik bedoel dan de hele handeling van iets opnemen, deze opnames omzetten tot een object en dit object dan de wereld insturen.

"Daar zit wel een grond van waarheid in. We proberen in ieder geval het audiogedeelte, het visuele gedeelte en het conceptuele gedeelte van een plaat op een bepaalde manier samen te brengen. Onze platen zijn in ieder geval bedoeld als iets waar je plezier aan kan beleven, niet als een soort zieke grap."

PLATEN

Bert Huyghe, Stief Marreyt, Tommy Denys

Beste Kevin,

Gisteren was een prachtige dag. Ik stuur deze brief om je nogmaals te bedanken. Toen we samen op het dak stonden, met onze haren in de wind, voelde ik me oprecht gelukkig en volmaakt. We overschouwden de hele stad maar niemand zag ons, zocht ons of wist dat we er waren. Het was zo'n moment dat je normaal alleen in films ziet. Terwijl ik je deze brief schrijf, luister ik naar de nieuwste plaat van **Charles-Eric Charrier**. Deze heet **silver** en heeft een heel erg mooi artwork, althans dat zie ik op internet. Ik heb namelijk enkel een WinRARfile gekregen van het label. De plaat past erg goed bij de sfeer van deze dag. Zondag, licht dreigend, kabbelend. Er is een constant hobbeldend jazzy drummetje aanwezig waarrond postrockerge gitaar- en synthgeluiden worden geweven. Het is aangenaam. Toch stemt de muziek me ook wat triest, Kevin. Het doet me denken aan bepaalde momenten die voorbij zijn en aan wandelen in een bos in de herfst. Ik heb geen zin om dingen op te zoeken over Charrier zodat ik hier nu die info kan meegeven. De plaat is wat ze is; een goede plaat voor een grijze zondag met de haard aan. De villa staat in een bosrijke omgeving en je hebt de hele dag hout gekliefd. Meer hoeft een plaat op zich ook niet te zijn. Op naar plaat twee. **Tim Hecker, Ravedeath, 1972** lees ik in mijn inbox. Een goede titel, hij wekt mijn interesse op. Wanneer ik naar de mij doorgestuurde link surf, staat er naast de player met de songs ook een uitlegje geschreven. De eerste zin van het tekstje is de volgende: *"Tim Hecker's latest work approaches a form of secular musical transcendentalism from within the battered temple of spirituality"*. Ik zou de rest van het tekstje kunnen lezen, maar het interesseert me niet echt. De plaat voelt Scandinavisch aan, en ook een beetje dubbel. Aan de ene kant is ze zeer meeslepend en gewoon mooi, maar aan de andere kant ook ietwat geforceerd. Ergens zit het in dezelfde hoek van **silver** van Charrier, namelijk mooie stromen instrumentale muziek die je proberen onder te dompelen. Tim Heckers plaat is echter koeler en minder menselijk. De wind is hier echt snerpnd, feedbackend zelfs soms, maar de geluiden voelen net te koud aan om de indruk te wekken dat je te midden van een bos staat. Toch overheerst ook hier een soort melancholie, een die lijfelijk voelt. Ja, dat is het woord, de plaat is redelijk fysiek te noemen. Ik denk dat je ze ook wel graag zou horen. Kevin ik ga deze brief beëindigen nu, ik ga niet nog een derde plaat reviewen. Deze twee pasten wonderwel bij deze grijze zondag. Ik mis je.

Liefs,
Saskia xxx

Saskia,

Ik heb ook genoten van ons moment en ik hoop je snel weer te zien. Nu ik terug in Sleidinge woon en voor mijn oma zorg, zal het wat moeilijker gaan om af te spreken, maar je moet weten dat ik je echt graag ben beginnen te zien en dat ik aan je denk. Ik ben blij dat je me schrijft over platen, al kan ik er weinig mee. Ik heb een hekel aan postrock en dat romantische beeld van dat bos maakt het des te zwaarder in deze naar incontinentie geurende serviceflat. Maar ik wil je gerust ook wat meegeven over de platen die ik hier soms opleg. Dat mens is doof en ze heeft een oude pick-up waardoor ik kan luisteren naar wat ik wil. Clint stuurde me onlangs enkele releases en je kan zeggen wat je wil, maar De Stijl blijft toch een van de labels die systematisch kwaliteit en inzicht weten te combineren. Er zijn er weinig die op zo'n manier hipstergroepen en relevante heruitgaven aan elkaar blijven koppelen. Neem nu die **Parasites of the Western World**. Een plaat uit 1978 waarop niet alleen de psychedelica van enkele jaren eerder aanwezig is, maar ook late seventiesrock door de lsd-mangel wordt gehaald en de punky DIY eighties wordt voorspeld. Dit is waarschijnlijk een van de beste platen die ik de laatste maanden gehoord heb. Ook de foto van het duo op de achterkant spreekt boekdelen. Precies een lofiversie van Angus Young en Bobb Trimble. Zo klinkt de muziek misschien ook wel een beetje. Ook *Find out what happens when people stop being polite, and start getting reel* van **Hype Williams** zat in dat pakje. Nu, ik ben die chillwavesound wel kotsbeu en dit album is zeker niet het beste in zijn genre, maar hier en daar werkt die combinatie van lofisynths, jarentachtigesthetiek en dubby grimepatronen wel. Ik zag dat hij al redelijk wat negatieve recensies heeft gekregen, maar hoe vaker ik die plaat opzet, hoe beter ik 'm vind. Vooral de herwerking van Sade's **Sweetest Taboo** werkt wonderwel. Als toemaatje zat er nog een singeltje bij van **Circuit Des Yeux**. Ik had al eens wat dingen van haar gehoord bij Anthony, maar toen was ik niet meteen onder de indruk. Deze **Ode to Fidelity** is daarentegen echt goed. Ik moet steeds denken aan U.S. Girls, maar dan wat minder sexy en

Dag mijn lieve plattelandse Kevin,

aan Ignatz, maar dan net iets sexier. De Stijl heeft ook net een plaat uitgebracht van Charlie Nothing en een singeltje van Ed Askew, maar daar zal ik je pas volgende maand iets over kunnen vertellen. Ik bedoel maar, je kunt van dat label sowieso bijna alles blindelings kopen.

Daarnaast heb ik hier twee epische dubbelelpees beluisterd. Eentje van **Alex Monk** op Smeraldina-Rima. Ik moet zeggen, die plaat bevat me beter dan die cd-r die ze een tijd geleden van hem hebben uitgebracht. Echt Brits op een of andere manier. Vier kanten lang wisselt hij propere, maar toch ook donker-esoterische keyboardambient af met een soort van folkpop die af en toe zelfs naar neofolk neigt. Ik kan me vergissen hier want ik was het wasgoed aan het ophangen in de kamer hiernaast terwijl die plaat speelde. Die andere dubbelelpee is helemaal iets speciaals. Het is iets van **Jochem Vanden Ecker**. Hij heeft een bloemlezing gemaakt van een aantal artistieke dialogen met zijn grootvader en heeft daar nog een resem andere artiesten bij betrokken. Ik snap het niet goed, Saskia. Het is verheven kunst die mijn petje te boven gaat en Jochem gebruikt ook moeilijke woorden zoals 'autobionomadisch'. Weet jij wat dat betekent? Er staan heel veel namen op de hoes. Ik denk dat het thema 'sonische zoektocht naar de kern van het bestaan' is. Het klinkt toch als een lange geluidsinstallatie. Sound art, ik ken er helemaal niet zoveel van, maar misschien jaag ik er wel wat stukken van door mijn sampler straks. Voor de rest zal deze plaat een langer leven beschoren zijn in mijn archief dan op mijn platendraaier, wat niets wil zeggen over de kwaliteit ervan. Ik denk dat het een heel mooi project is, maar van die highbrowkunst heb ik nooit veel kaas gegeten. Wat ik wel weet is dat ook in onze prille relatie het geluid centraal staat. Als je nog platen beluisterd hebt, schrijf me dan snel. Ik kan niet wachten om je weer te lezen. Ik hou van je Saskia. Besef dat goed. Je letters laten me niet los.

Groeten uit een pas geploegd Sleidinge,
Kevin

Ik kom net terug uit onze hoofdstad. Jouw nieuwe platen deden me hunkeren naar meer en dus besloot ik een dagje te winkelen om daarna te genieten van mijn nieuwe aankopen. Eens aangekomen in Brussel-Zuid liep ik tot aan de Pêle-Mêle. Daar heb ik de hulp ingeroepen van de winkelier. Hij raadde me enkele Brusselaars aan en een plaat die hijzelf had geperst. Op zijn eigen Wémé Records bracht ie een dubbelaar uit van **François De Roubaix**. Een schoon plaatje, redelijk romantisch en misschien wel ideaal als picknicksoundtrack voor onze zondagen. Het deed me een beetje denken aan de muziek van Ennio Morricone en Serge Gainsbourg. Mooi, maar misschien iets te licht om echt op te vallen en te blijven hangen in je hoofd. Het volgende wat de man mij gaf was de nieuwe van **Ignatz**. De elpee heet *I Hate This City*. Niet echt een positieve boodschap van die gast. Hij droomt waarschijnlijk ook van een huis in Sleidinge. Maar de plaat zelf is wel een zéér goeie. 'k Had al een paar andere dingen gehoord van hem en het komt overeen qua klank en kleur, maar zijn laatste klinkt precies iets meer volwassen. Ook geven sommige nummers me de indruk dat hij graag naar dub luistert. Hij heeft misschien ook een nieuw groepslid, want af en toe wordt er bas gespeeld, terwijl het vroeger enkel gitaar was als ik mij niet vergis. De andere Brusselaar waarvan ik iets kocht, verschuilt zich achter de artiestennaam **Bear Bones, Lay Low**. Zijn echte naam klinkt wel niet als een ket, maar eerder als een Zuid-Amerikaan. Ernesto Gonzalez. Doet me ook denken aan een figuur uit een spaghettiwestern. Zijn muziek daarentegen klinkt meer als een Duits-Oosterse mengeling, in de trend van Popul Vuh. Zeer zweverig en rustig draait zijn cassette op Slow Tapes voort. Echt een goeie release.

Ik begrijp ook wat je schreef over die chillwavesound. Het klinkt allemaal een beetje te veel van hetzelfde. Zo ook de nieuwe **Peaking Lights** op Not Not Fun. Dezelfde wazige laag overheerst in al hun nummers. Het klinkt niet slecht, maar het is de zoveelste in een lange rij platen in de trend van James Ferraro, Ducktails, Washed Out, etc..

Geef mij dan eerder die nieuwe lp van **Skeleton Birds & The Number of God**. Zeer mooi uitgegeven op 250 stuks. Het klinkt wel een beetje als Volcano The Bear, maar dan rustiger en dat is ook geen wonder. Nick Mott is de spil van deze nieuwe groep en hij was ook de oprichter van Volcano the Bear. Misschien iets te drone-achtig en niet muzikaal genoeg, maar wel een goeie soundtrack voor bosrijke omgevingen.

Laat iets van je horen,
X Saskia

BINNENKORT IN AB

DOMINO #15

06.04 | TOUCH. PRESENTS MIKA VAINIO + HILDUR GUDNADÓTTIR + THOMAS ANKERSMIT
07.04 | DARKSTAR + HYPE WILLIAMS + oOo000 (DJ SET)
08.04 | ANBB (ALVA NOTO + BLIXA BARGELD) + MEAT BEAT MANIFESTO + CINDYTALK
+ INTANGIBLE STATES
09.04 | AGNES OBEL + CLARE LOUISE
09.04 | WU LYF + THE BEAUTIFUL BAND + SPOOKHUISJE
10.04 | BELLE & SEBASTIAN
11.04 | BATTLES + DAN DEACON + ONEOHTRIX POINT NEVER + FACTORY FLOOR + GAMES (DJ SET)
12.04 | JOSÉ GONZÁLEZ & THE GÖTEBURG STRING THEORY + LITTLE SCREAM
+ THE SCREENING OF... 'THE EXTRAORDINARY LIFE OF JOSÉ GONZÁLEZ' (PREMIÈRE!)
12.04 | MERZBOW + LITURGY + SIGHTINGS

+ EXPO (LATITUDES SERIES)
+ BOOKSHOP
+ DJ SETS

25.03 | SEEFEEEL
03.04 | THE LOW ANTHEM + THE HEAD AND THE HEART
22.04 | TIMBER TIMBRE + JESSE SYKES & THE SWEET HEREAFTER
12.05 | CRYSTAL FIGHTERS
16.05 | DAS RACIST + SPEED DIAL 7 + KRAANTJE PAPPJE
17.05 | GROUP DOUEH
20.05 | THE ART OF NOISE: EMERALDS
23.05 | SILENCE IS SEXY: alva noto + ryuichi sakamoto - 's' tour
25.05 | SILENCE IS SEXY: JÓHANN JÓHANNSSON
03.06 | tUnE-yArDs
04.06 | PUBLIC IMAGE LTD. (PIL)

MEER CONCERTEN OP WWW.ABCONCERTS.BE

ANSPACHLAAN 110 | 1000 BRUSSEL | INFO & TICKETS +32(0)2 548 24 24 - ABCONCERTS.BE

